

blev fra den Tid indført den Clausul, hvor efter de Paagældende kunde lade sig vie af hvilkensomhelst ved en Menighed ansat Præst, der kunde staae til Ansvar. Dette er med Hensyn til Sagens borgerlige Side vistnok nødvendigt, at denne kirkelige Forretning, der har en vigtig borgerlig Virkning, ikke kan foretages af Folk, der engang have været optagne i den geistlige Stand, men som ikke besejlede noget Embede. Den ærede oprindelige Forslagsstiller er imidlertid vedbleven sin Mening, at man skulde have Lov til at benytte sig af hvilkensomhelst ordineret Mand man vilde, idet han har udbredt sig over, at det er ved Ordinationen, at de Naadegaver faaes, som de bør være i Besiddelse af for at udføre kirkelige Functioner, og at Vocationen, som er Statens Sag, ikke derpaa har nogen Indflydelse. Det synes mig, at den ærede Rigsdagsmand har et temmelig catholisk Begreb om Ordinationen, og derfor antager han vel ogsaa, at Ordinationen har en saa uudslettelig Character, at, selv om en Præst var assat, saa, da han engang er ordineret, skulde Alt, hvad han foretog sig, være lige-kraftigt. Vor Kirke har maastee optaget noget Mere af det catholiske Begreb, end man kunde ønske; men jeg troer ikke, at man har nogen Anledning til at ønske, at det fik en større Udstrækning end hidtil. Som bekendt er der Grene i den protestantiske Kirke, som aldeles ikke erkjende Ordinationen. Iøvrigt seer jeg ikke, hvorledes man, ved denne Udstrækning af Berettigelsen til at benytte sig af hvilken Præst man vil, skulde kunne gjenvinde nogen naturlig Frihed, saaledes som den ærede Forslagsstiller udtrykte sig; thi, da dog Ingen faaer Ordination uden i Forvejen at være kaldet af Staten, saa er man dog indskrænket til et lille Antal; og at man kunde have Lyst til at benytte dem, som med Statens Tilladelse have faaet Ordinationen, men ikke ere i geistligt Embede, vil ikke sige Stort, da det blot er ganske enkelte Mænd i Staten, som have faaet den geistlige Ordination, men ikke ere ansatte ved en fast Menighed, man kunde give Leilighed dertil. Forsaavidt finder jeg altsaa, at det er en stor Forbedring, der er gjort, saavel i det nu foreslagte Forslags § 1 som i de flere Paragrapher,

der knytte sig dertil, at den Mand, man vil bruge til geistlige Forretninger, skal være ansat ved en bestemt Menighed; men, naar den ærede Forslagsstiller mener, at der er steet en væsentlig Forbedring, forsaavidt det hedder, at man kan lade alle kirkelige Forretninger udføre ved en saadan Præst, fordi der skulde være glemt i det oprindelige Forslag nogle kirkelige Handlinger, nemlig Ordets Forkyndelse samt Begravelsen, saa troer jeg aldeles ikke, at her savnes nogen Frihed til at høre Ordet, hvor man vil; thi det er vel sandt, at i ældre Love, navnlig i Lovbogen, ikke egentlig i den af ham paaberaabte Anordning af 13de Januar 1741, men fornemmelig i Lovbogen, er det sagt, at man skal holde sig til sin rette Sognkirke og der høre Prædiken; men det er jo vist, at der i Mand's Minde ikke har været Tale om, at man ikke kunde gaae i Kirke, hvor man vilde, ligesom ogsaa den Forpligtelse, der i Lovbogen er paalagt, at de skulle gaae i Kirke, i alt Fald aldeles er ophævet ved Anordningen af 1845, hvoraf altsaa flyder, at Vedkommende kunde høre Prædiken, hvor de vilde; thi Lovens Forpligtelser gif ud paa, at man skulde besøge sin egen Sognkirke, og, naar der nu ikke er nogen borgerlig Pligt for En til at høre Prædiken i sin Sognkirke eller besøge Gudstjenesten der, Noget; der i Virkeligheden ikke har existeret i en Tid, der er længere, end Nogen af den nuværende Slægt kan erindre, men som har faaet en formelig Anerkjendelse ved Forordningen af 1845, saa veed jeg ikke, hvilken Trang man kan have i saa Henseende. Hvad den ærede Taler har yttret om, at det forrige Cancellie skal have gjort nogen Indskrænkning deri, er en fuldkommen Urigtighed, og det, han sigter til, er noget ganske Andet. Naar den ærede Taler fremdeles mener, at man er forhindret i at kunne saae Jordspaakastelse eller Liigprædiken af hvem man vil, saa er det i det Væsentlige heller ikke rigtigt. Dersom Sorgenhuset ønsker, at en Anden end den Præst, der vedkommer, skal kaste Jord paa Liget eller holde Liigtalen, saa vil det vist ikke blive nægtet. Derimod er det vel saa, at det ikke altid tilseedes alle de forskellige Præster, der kunne saae Lyst dertil, at holde Liigtale ved en